

Tarih: Saturday, August 17 2013 @ 23:15:21 MSK
Konu: Haberler

SESÝMÝ DUYAN VAR MI ?

Okulumuz 2009 mezunu Eyüp Can BALABAN ын yazýsýný sizlere sunuyorum. Teþekkür ediyoruz Eyüp. Duygularýný paylaýýyoruz. Eyüp Can (<http://www.radyoglobal.com/>) Radyo Global de Salý Perþembe ve Cuma geceleri sunuculuk yapýyor. (Sevgili Eyüp yayın saatlerini bu duyuruya yorum olarak eklersen seviniriz.)) 'Sesimi duyan var mı?' Bu cümle ile hafızalarda yer edindi o acı günler. Bu ses yankýlandý tüm Türkiye'nin kulaklarında. Sesimi duyan var mı? Gecenin bir vakti yataklarýndaydı birçok kişi. Nereden bilebilirlerdi ki belki de o yatakta son yatýplarıydı. Ebediyete yatýplarıydı. Belki de ufak bir delikten kulaklarına gelen sesi iþitip de kendi sesini duyuramayýplarıнын sonunda ölümlü yapayacaklardı. Sesimi duyan var mı? Vardı... Üzerine demirinden, çimentosundan çalýnarak yapılmıþ bir apartman çökmüş olsa da o sesi duyan vardı. Ancak duymak deðildi oradaki maharet. Ona karþılık verebilmektir. Kim bilir gözleri açık gitti belki bir çoðu. Gözleri kadar kulakları da dudakları da... Ama duyuramadılar iþte seslerini. Sesimi duyan var mı? Tam o sırada bir bebek ağlaması duyuldu. Kaldýrdılar koca koca duvarları. Altından daha kundağında bir bebek çıktı. Herkes sevindi. Mutluluktan ağladılar. Onca hayatını kaybeden yurttaþlara karþın bir bebeğin kurtulmasına ağladılar. Sonra fark ettiler ki mutluluktan deðildi gözyaşları. Gidenlerin ardından. Uykusunda ölüme yakalananların ardından. Sesini bir türlü duyuramayanların ardından. Ölenler kadar kurtulanlara da ağladı Türkiye o gece. Aslında her kurtulan canından bir parça bırakmıþtı beton kütlelerinin altında. Kimi ailesinden birini kaybetmişti, kimi akrabasını... Ona ağlıyorlardı. Kimi de yan dairesine yeni tapınan, daha oturup çay kahve içmediði komşusunu kaybetmişti. Ona da ağlıyordu. Kendi evini, barkını, yuvasını yitirmişti. Ona da ağlıyordu. Emekli ikramiyesi ile almıþtı Mehmet Amca evini. Ona da ağlıyordu. Feride Teyze can dostu köpeði ile yapıyordu evde. O gece o kadar çok havlamıþtı ki ufak odaya kitlemişti onu. Feride Teyze de can dostu için ağlıyordu. Kitlemeseydim onu o ufak odaya belki o da kurtulacaktı diye ağlıyordu. Sesimi duyan var mı? Ýçeriden bir ses geliyordu. Sanki birisi kalorifer borusuna vuruyordu hafif hafif. Çýnnnn... Çýnnnn... Sonra o seste kayboluyordu yavaş yavaş. Yukarıdakilerin hepsi bir yandan kaldýrýyordu beton blokları. Aþağıdaki liseyi yeni bitirip müstakbel üniversiteli bir genç. Gücünün son raddesinde eline geçirdiði ufak bir beton

parçasý ile vuruyor demire. Ses çýksýn diyor sadece. Boðazý týkalý. Toz toprak doldurmuþ tüm boðazýný. O anda annesine gündüz baðýrdýðý geliyor aklýna. 'Odamýn tozunu niye almadýn anne?' Pipmanlýðýný yapýyor onun. Ölmekten deðil belki ama annesinin kalbini kýrmýþ olarak ölmekten korkuyor. Derken çýkartýyorlar onu. Onunla birlikte annesini de. 'Affet beni anne!' diyor için için. 'Ne olur ölme anne' diyor. Sesimi duyan var mý? Her beton yýðýnýn üzerinden ayný ses yükseliyor göklere. Ayný ses daðlýyor tüm Türkiye'nin yüreðini. Ve ayný ses yankýlanýyor yýllar sonra, tam 14 yýl sonra insanların kulaklarýnda... SESÝMÝ DUYAN VAR MI?Belki bizler duyamadýk o zaman seslerinizi ama eminim ki þu anda bizim sesimizi duyan birileri var. Yukarýlarda bir yerlerde... Tekrar soruyorum size: SESÝMÝ DUYAN VAR MI? Eyüp Can
BALABAN (2009)

Gönderen Gökçeada Mezunlar Derneði Resmi Web Sitesi!:

<http://www.gokceadamezunlar.com>

Bu Hikayenin URL'i:

<http://www.gokceadamezunlar.com/modules.php?name=News&op=NEArticle&sid=293>